

Csizma tér 1.

2013 október 04. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Idősebb magyarok vagy a történelem iránt fogékonyabb ifjak emlékezhetnek arra az '56-os amatőr fényképre, amely a ledöntött Sztálin-szobor maradék csizmáját ábrázolja, rajta krétával a javasolt elnevezés: Csizma tér 1.

Ma 56-osok terének hívják a hajdankori pártállami felvonulások eme szellős térségét, és a régi szobor helyén egy

vaskefejelleg?, terjedelmes tárgy hivatott ?rizni a forradalom dics?séges emlékét.

Sajnálatos, hogy a „sajnálatos esemény” – éljünk a belénk vert, régi szép és visszafogott elnevezéssel – 50. évfordulójára megrendelt m?darabot heveny felháborodás volt kénytelen fogadni 2006-ban, esztétikai és kegyeleti okokból, és az még sajnálatosabb, hogy a megrendel? állam akkori vezet?je, miközben térdre rogy Nagy Imre szellemalakja el?tt, elfelejt szólni puskás pribékjeinek, hogy a dízsorsützet ne az ünnepl?kre irányozzák.

Most meg iparkodhat a bíróságra, hogy alvezéreinek lelki vigasszal szolgáljon. Ha hallgatnak... Akkori engedékenységében nyilván közrejátszott az is, hogy abból az él?helyeül szolgáló villából érkezik s oda tér meg, amelynek ha nem is épít?je, de „kés?bbi” tulajdonosa (azaz: eltulajdonlója) neje közvetlen felmen?je volt, aki az ötven évvel el?bbi megtorlások heveny képvisel?jeként írta bele magát a „demokrácia” – hogy megint csak az akkori szóhasználattal éljünk – történetébe. S akit az általa elzabrált épület falai között az esti kakaócskát iszogatva a szintén elzabrált porcelánokból (városi legenda...) aligha az akkori lózung, a „Kádár apró dögei” egyik megnevezettjeként emlegetnek.

Egyébként észlelhetjük, hogy a „demokrata”, és a „demokratikus” jelz?k ma újra használatosak, és azt is, hogy afféle önelnevezésként m?ködnek: azok alkalmazzák magukra, mindennem? közös nyelvhasználati felhatalmazás nélkül, akik és amik a jelenlegi demokratikusan megválasztott közhatalom ellenz?i. Jobban mondva: ellenségei.

Ennek a sajátos paradoxonnak megnyilvánulása volt – ne adjuk föl teoretikus igényességünket még az efféle ávosnyugger lumenek randalírozását látva sem – a Sztálin-szobor hétvégi reinkarnációja is. Ugyanis: két esetben volna legitim gesztus a ma regnáló kormányf?t sztálini rekvizitumok megtestesít?jeként ábrázolni. Egyfel?l, ha olyan eszel?sen ellen?rizetlen, népirtásból népirtásba váltó hatalmat gyakorolna, mint a hajdani „acélos Szoszó”, másfel?l akkor lenne helye bárminem? hasonlítottatásnak, ha a Dzsugasviliként született szovjet vezért egy

kétharmadosnál erősebb és demokratikusan kontrollált választás állította volna az ottani végrehajtó hatalom élére. Ezen esetek egyikére sem hivatkozhattak azok a „leváltásra” törekvő „demokraták”, akik a Sztálin-szobrot vélték a legmegfelelőbb szimbólumnak annak a kinyilvánítására, hogy ők már nem elégszenek meg valamiféle „demokratikus” (Istenem...) parlamenti választással, amelynek eredményeként – ha... – leválthatnák a jelenlegi „rezsim”, azaz „diktatúra” névadóját.

Ők el is akarják pusztítani?

Nem gondolnám, hogy ötletüket hosszabb mérlegelés elzárta volna meg vagy követte volna – akár – egy-két közjük keveredett, „nyócosztájjal” bíró „szakpolitikus” szellemi muníciójának mozgósításával sem. Mert ha igen, akkor el kellett volna merengeniük azon, hogy ők maguk hogyan lehetnek egyszerre szoborgyártók és szoborpusztítók, és hogy történelmileg vagy stílusosan hasonlíthatók-e azokhoz, akik 1956. október 23-ának éjjelbe nyúló estéjén a város belseje felől jöve mind szaporább fegyverropogás közepette lángvágót hoztak, és drótkötelet a hat éve álldogáló, kilenc méter magas és 65 mázsás – csizmástól, persze – Jóska eltávolítására. Még arra is volt kedélyes készletés valamelyikükben, hogy odafirkantsa a torzó aljára: „Ruszkik, hogy ha szaladtok, / Engem itt ne hagyjatok.” És akik tudva-tudatlanul történelmet írtak, tudva-tudatlanul a saját vérükkel. A szobor teljes bekerülési költsége egyébként anno 9,45 millió forint volt – a ledöntők átlagbére 683/hó.

Ezek a mostani „sztálinozó” szerencsétlenek és/vagy gazemberek nyilván hűsnek képzeltek magukat, ám éppen a „forradalmári” kedélyességnek, nagyvonalúságnak, magabiztosságnak a hiánya volt az egyik legárulkodóbb jelzése fellépésük érvényességének: a bornírt gyűlölet uralta minden szavukat és mozdulatukat ezen az utóbb performance-nak minősített akción, amivel egy másik, történelmileg „hitelesített” helyet sikerült berondítaniuk. A királyi várhegy alagútjának bejáratát, Széchenyi Lánchídját. Nem tudom, bemocskolták-e a nagy magyar címet a Sikló aljában, a várfalon.

A Szabad Nép 1951-ben, a Sztálin-szobor felállításakor tett egy igen sajátos kijelentést, ezt írva: „Hazánk sorsának legnagyobb fordulata az ő nevéhez fűződik. Ő a magyar történelemnek is a legnagyobb alakja.” Nem tudom, a lap vállalt utódja, a mai Népszabadság mit szól ehhez a „históriai súlyú” állításhoz, de azt alighanem bizsergő kéjjel lesték az ottaniak, ahogy a habkönnyű anyagból gányolt sztálini Orbán-szobor vonszolódik a pesti utcán. A régi szobor bronzból volt, és oda vonszolták, ahol az akkori, egy-két történelmi pillanatra megszűnő Szabad Nép-Népszabadság székel. „Üsd, vágd – már! – nem apád” – zúgta a tömeg. Maga a bronz is történelmet írt. Hiszen bele volt olvasztva a lezúzott Tisza-, Andrassy-, Prohászka-szobor is, meg ki tudja, hány turulé és trianoni emlék. Hát most meg mit lehet kezdeni ezzel a hungarocellszeméttel? Még ha a „feje” a mostani miniszterelnökre próbál is hasonlítani.

Hát igen, a fej – trófea. Az ész és a lélek, az élet és a szellem háza. Aki ezt birtokolja, azé minden. Azt kell levágni, dárdahegyre tenni. Vagy zsugorítva eltenni a törzsi diadaljelek közé. Ezek még ezt sem tudták. Nem tudtak mit kezdeni saját ötletükkel, ügyetlenkedtek, idétlenkedtek, szurkáltak, morzsolgattak, az egyik ráfeküdt a szoborra, közölni nem mert, mellúszást imitált, förtelmesen, a többiek fecserésztek és büszkék voltak. Amilyen öntelt lehet valaki kínai edzőcipőben egy ajándék babgulyás és egy mogyorós pohárnyi, címke nélküli sör után.

Tegnap alkonyodóban jövök le a Várból az Országos Széchényi Könyvtárból és látom, hogy majdnem készen áll a Bethlen-szobor az elnöki palota előtt. A miniszterelnök. Mert ő is az volt. Azaz: ő az volt. Szikáran, okosan, szerényen. Halála helye Moszkva, hamvai fellelhetetlenek.

Szerdán emlékpádot avattak a Margitszigeten Urmánczy Nándor tiszteletére – majd megtanulunk rá is emlékezni, meg az Erekyés Országzászló intézményére, amelyet neki köszönhet a trianoni magyar. Amelynek a központi emléke helyén a szovjet h?si emlékm? áll rendíthetetlenül, s aminek a darabjaiból anno alighanem került be valamennyi a Sztálin-szobornak, mondjuk, a csizmájába. Lenézek a Sikló mell?l az Alagút bejáratához, keresem a hétvégi „demokraták” nyomait. Nincsenek. Egy emlék der?síti a szívemet, ahogy ballagok lefelé a (vlt) Moszkva tér felé, egy kép a Csinibaba cím? filmb?l. Az éjszakai villamoson Andorai Péter (Purábl Kúnó), a vad csábító és fetisiszta óvatosan fellebbenti Pogány Judit (Terike, a kalauzn?) el?tt a „fátylat” a Tárgyról... Ami olyan, fekete, hosszú, vastag, mintha... Pedig nem az. Ez a Sztálin-szobor mutatóujja. Pedig lehetne akár a középs? is. Amúgy egyenesen. Felmutathatóan.

Alexa Károly - magyarhirlap.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS

100 ÉVVEL TRIANON UTÁN

DVD A trianoni gyalátról tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell”

Ajánló

